

Rimmen äro visserligen blott assonanser, men sådana ersätta ofta rimmen i fsv. poesi, t. ex. Hert. Fredr. *ridha : blifua; ganga : standa; kæmenære : flere; mera : redho; swa : tro.*

Översättning: Jesus Kristus, som allt förmår, göre Äsas själ säll! I den förkunnelsen dog hon (i). In i stenen har liket att gå.

50. Hässleby, Rogslösa sn, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 2 (efter E. Ihrfors).

Litteratur: E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 13, teckning.

E. Ihrfors ger i *Ostrogothia sacra* en teckning av en runstensbit, som han funnit vid gården Hässleby i Rogslösa.

Teckningen visar ett litet stycke av slingan med runorna **uiitiu**, som icke kunna tydas.

51. Väversunda kyrka, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 3. (B. 921.)

Litteratur: B. 921; L. 1660; W. 187; *Ransakning* 1667—1684, teckning; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 646.

Runstenens läge angives i *Ransakning* på följande sätt: »Denne steen ligger wästan om wapnhuuszdören, och effterföljande skriff är begynt öster til å söder sijdan.» Därpå följer en teckning av runslingorna, vilken »begrinner» med stenens avslagna ända, som väl alltså varit vänd åt öster. Runstenen är förlorad.

Runstenen har uppenbarligen varit en kalkhäll, lik dem i Orlunda. Hällen var enligt teckningen avslagen i den ända, som innehållit inskriftens mitt. Enligt gravstensskalan i B. 921 var av den långsidan, som innehåller inskriftens börjen, 1,54 m i behåll, av den med inskriftens slut 2,14 m.; bredden var 80 cm.

Runorna äro ristade i slingor utefter stenens kanter med foten inåt stenen, mittytan är fylld av ornamentsslingor.

Enligt B. 921 äro runorna följande:

Begynnelsesidan: **barkuiþr : karþi : stin : þena** —

5 10 15 20

Slutsidan: — **hrip : kop : hialbi : sihol : hans :**

25 30 35 40

Uti **barkuiþr** är **b** vänderuna. Runan **o** har formen **ʞ**, **a** **†** och **n** **†**.